

Αἴφνης σφοδρὸς ἠγέρθη ἄνεμος, ὃν ἐπηκολούθησε μανιώδης θύελλα. Ὑπερμεγέθη κύματα ἀνεστάτωσαν τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πλοῖον, ὅπερ δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆναι πολὺ τῆς ἀκτῆς, ἐπόδισεν. Ἄλλὰ μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς δὲν ἠδυνήθη νὰ σωθῆναι, καταποντισθὲν μεθ' ὅλου τὸν πληρώματος καὶ τοῦ φορτίου του.

Ἐν τούτοις οἱ ναῦται καὶ ὁ ἔμπορος τῶν σύκων, καλοὶ κολυμβηταί, κατῶρθωσαν νὰ διασωθῶσιν εἰς τὴν ξηράν. Τὰ σῦκα ὁμῶς ἀπωλέσθησαν ἅπαντα εἰς τὴν λύσσαν τῶν κυμάτων.

Μετά τινα ὥραν ἡ θύελλα ἐκόπασε καὶ ἐπανῆλθε πάλιν ἡ προτέρα εὐδία. Καὶ ἀνέτειλε πάλιν χρυσοῦς ὁ ἥλιος καὶ ὁ οὐρανὸς ἐγένετο αἴθριος καὶ ἡ θάλασσα ἤρεμος, ὡς ὕπνος βρέφους, καὶ θελκτική.

Ἐν τούτοις τὴν γαλανὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς ἐπλήρουν τὰ ἐπιπλέοντα σῦκα τοῦ ἀτυχοῦς ναυαγοῦ. Ἐθεάτο δὲ αὐτὰ ὁ δῦσμοιρος μετὰ βαθυτάτης θλίψεως καὶ ἀπογοητεύσεως, διότι τὸ ναυάγιον αὐτὸ κατέστρεφεν οὐ μόνον τὰ γλυκύτατα καὶ λαμπρότατα ὄνειρά του, ἀλλὰ καὶ τὴν μικρὰν περιουσίαν του.

Ἐκάθησεν ἐπὶ τινος πέτρας διὰ νὰ στεγνώσουν τὰ ἐνδύματά του εἰς τὸν ἥλιον μονολογῶν καὶ οἰκτεῖρων τὴν συμφορὰν του. Οἴμοι, πόσον εἶνε φθονερὸν τὸ θεῖον! ἔλεγε στενάζων...

Σιγαλὸς καὶ γλυκύτατος ψίθυρος διέκοψεν αὐτὸν καὶ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ἦτο ὁ φλοῖστος ἐλαφροῦ κυματίου, ὅπερ ἐπαιζεν εἰς τὴν ἀμμόδη ἀκτὴν μετὰ τοὺς χάλικας καὶ τὰ φρύγανα.

Ὁ ναυαγὸς ἠτένισε τὴν γαληνῶσαν θάλασσαν καὶ, ἀκούων τὸν φλοῖστον τοῦ κυματίου, ἐνόμισεν, ὅτι τὸν καλεῖ καὶ πάλιν εἰς νέον πλοῦν. Ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ ὁμῶς θεᾷ τῶν ἐπιπλεόντων σύκων του ἐστέναξε βαθύτατα καὶ τῇ εἶπε μελαγχολικώτατα:

— Ἀχ! ξεῦρω, τί θέλεις... Σῦκα πάλιν θέλεις!

(*Ἀργος, 1910)

ΔΗΜ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

Γυναικεῖες κουβέντες

Ἡ μία.— Ἀχ, Μαρί μου! Τί ἔλεινά ὄντα ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνδρες!..

Ἡ ἄλλη.— Ἐχεις δίκη. Δὲν ἀξίζουν τίποτε. Μόνον ἐμεῖς ἡ γυναῖκες εἴμεθα ἀξίες νὰ συγκριθοῦμε μαζί τους...